

Előfizetési árak:

Egy évre 4 forint.
Fél évre 2 forint.
Negyed évre 1 forint.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU HETI KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára bélyegdíj nélkül 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr. Bermentetlen levelek csak ismert kezek-től fogadtatnak el.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen minden szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SIMA FERENC.

Egyes szám ára 8 krajcár.

Nagy nap virradt fel városunkra!

A kun-szent-márton-szentesi vasutvonal műtanrendőri bejárása s ezzel együtt annak ünnepélyes megnyitása ma lesz. — Ma lép be városunk a vasutak világhálózatába, a legnagyobb piacokkal való végtelen előnyű közvetlenségbe, s ma lép be — noha eddigelé is járta küszöbét — az előhaladás és kultura fel-séges palotájának *elfogadó-termébe!*

Annyi küzdelem, annyi harc után végre megérte Szentese azt a napot, mely forduló pont e város multja és jövője között. — A multé egy egész századon át a mozdulatlan-ság, s az utóbbi éveké heves küzdelem azon ut felé, hol az élet s ezzel az anyagi, szellemi gyara-podás kezdődik; a jövőé a mai naptól kezdve egy megnyitott ösvényen a haladás, a fejlődés, itt kezdődik felvirágzása városunknak. Mert egy nép igazi élete, tevékenységének ér-vényesülhetése a vasutttal kezdődik. — Azért mondja a költő is (Petőfi) egész elragadtatással:

„Száz vasutat, ezeret!
Csínáljátok, csínáljátok!
Hadd fussák be a világot,
Mint a testet az erek.

Ezek a föld erei,
Bennök árad a műveltség,
Ezek által ömlenek szél
Az életnek nedvei!”

S mégis mennyi szép beszéd, mennyi ne-mes hév, mennyi érv, mennyi harc, mennyi tanácskozás, mennyi tinta és mennyi ujság-papírba került, míg a kocka eldőlt! — Tempi passati!

Az első elvi határozatot 1885. évi január 27-én hozta városunk képviselőtestülete, és pedig a kunszentmárton-szentesi vasut-irány mellett. A végleges döntés, a még ma is élénken emlékünkből élő heves gyűlésben, 1886. évi augusztus 29-ik napján történt, 11 szavazat-többséggel (71 szó 82 szó ellen) mondatott ki, hogy Szentese jövő fejlődési érdekét a szajol-vásárhelyi világhálózati irány eléigitheti ki és nem a Félegyházától a Tiszáig tervelt zsák-vonal, melyhez vezető hid nem kevesebbe ke-rült volna, mint maga az egész vasut.

A vasutépítés ügye a megye elé kerülén, ott az ellentétes irányzat, mely Félegyháza felől remélte és ohajtotta Szentese a vasutat, s azt előnyösebbnek, olcsóbbnak is jelezte — a törvényhatósági bizottsági gyűlésen a város ha-tározatát erős ostromnak tette ki.

A vasut-építés nagy kérdésének meg-beszélése itt emelkedett legmagasabb színvo-nalra. Közéletünknek oly kitűnősegei s oly be-hatólag szólottak hozzá, annyira kifejtették, megvilágították minden oldalról, hogy nem maradt már több érv és ellenérv tartalékban,

nem lehetett többé ujat mondani sem. — S a döntés újra a kunszentmárton-szentesi va-sut javára szólt.

Megkezdett e 22⁶/₁₀ km. hosszú vonal építése 1887. febr. 20-án, de csak a földmunka; mert a műtárgyak építéséhez csak f. évi má-jus 15-én fogtak hozzá, úgy, hogy az egész-nek tulajdonképeni kiépítése csupán négy hó-napig tartott. És midőn ezt nyomatékosan ki-emeljük, lehetetlen egyszersmind kiváló elis-meréssel nem adózni — ezzel tartozik egész városunk — a vasutépítést vezető: *Fleisch-mann József* mérnöknek. — Vasutunk az ő ernyedetlen munkássága folytán a lehető leg-gyorsabban készült, mind a mellett egyike a legszolidabb munkáknak. De nemcsak ez! — Az ő takarékos beosztása, tanácsai. intézke-dései teljes mértékben közrehatottak arra, hogy míg más vasutak építésénél az előirányzott összeg rendesen kevés, úgy, hogy újabb ösz-szegekhez kell folyamodni, addig itt az elő-irányzathoz nagy mérvű megtakarítás eszkö-zölletett, mely — ha csak pótmunkálatok nem lesznek, — minimum 30,000 frtot tesz. Te-hát nemcsak hogy el nem költetett a vasut-építésre felvett összeg, hanem még inkább 30,000 frt — ennyi legalább is — megtakarít-tott abból.

Nagy tényező volt e vasut kiépítésében maga a kormány is, s különösen Baross Gá-bor miniszter. Először is, mert engedélyezte, hogy a vasutöltés az 1881. évi vizsin alatt legyen építhető, — a mely engedélyezés vas-utunkat 92,000 frttal tette olcsóbbá; 2-or, mert postajáratás címén ezen, aránylag nagyon is rövid (22⁶/₁₀ kilométer) vonalra 100,000 frtot adott; — 3-or, mert bár a vasutépítési enge-délyben ki volt kötve, hogy az építésnél $\frac{1}{2}$ homok mellé $\frac{2}{3}$ kavicscsal borítottassék a va-suti töltés-test, mégis Baross miniszter meg-engedte, hogy $\frac{2}{3}$ homok és $\frac{1}{3}$ kavicscsal tör-ténjék az építés; — a mi ismét 32,000 frttal tette a vasutat olcsóbbá; — s így frázis nél-kül mondhatni, hogy e három jelentékeny anyagi kedvezményben 220,000 frtig terjed-hető terhet vett le az állam Szentese város válláról. De Baross miniszternek köszönhetjük a vasut jövedelmezőségét s közforgalmi szem-pontból teljes életképességét biztosító kétsze-res járatást is, mi a miniszter saját nyilatko-zata szerint — miután az üzemeltetés az állam terhe — az államnak naponként 200 frt-tal többbe kerül, mint az egyszeri járatás.

Nem csekély tehát a hála, melyet álla-munk iránt s különösen személyn szerint *Baross Gábor* miniszter iránt éreznünk kell.

Nem szükséges neveket említeni, de nem feledkezhetik meg e napon a sajtó elismerése azokról sem, a kik e vasutépítés kérdésében időt s fáradságot nem kímélve, agyukkal, szí-vükkel, eszméikkel és buzgó lelkesedésükkel mindenképen közrejárultak arra, hogy váro-sunk, adott viszonyok közt, végre-valahára és pedig emberi számítás szerint: a lehető legjobb módozatok mellett vasutat kapjon; vasutat, amely Szentese városának nemcsak költség és kiadás, hanem mindenestre gyümölcsöző tőke-befektetés lesz, sőt egy nagy uradalommal föl-

érő vagyon lehet még; vasutat olyat, mely ön-ként maga után vonja a folytatólagoz kiépítést, esetleg más, vicinális vonal csatlakozását, sőt talán a jövőben azt, hogy Szentese, mint egy vasuti *csomópont* a közlekedés és forgalom áldásaival elhalmozva, a virágzásnak mind magasabb s magasabb fokára emelkedjék gazdaságában, kereskedelmében, iparában; hogy nem lesz többé csupán annyi írva róla, mint egy mult század közepén megjelent Geographiában „Szen-tes mezőváros a rónaságon, a Tisza balpart-ján, gabonatermessel.”

S itt emeljünk kalapot városunk polgár-mestere előtt, kinek nevét a szentesi vasut maradandóvá teszi Szentese város történel-mében.

Es hála, elismerés legyen ma Szentese város népének, mely számos közterhei dacára, nem riadt vissza az áldozattól, s emelt magá-nak emléket, ércnél maradandóbbat — legna-gyobb részét önerejéből. — A váltásig óta ily nagy jelentőségű, századokra kiható hatalmas lépést nem tett ez a város. — Isten áldása lengjen fölötté és műve fölött!

Dr. F. L.

Egy kis visszapillantás vas-utunk históriájára.

Készen van a vasut, most már használni fog-juk, s majd élvezzük előnyét, s a többivel azután ki és mit törődnek tovább?

Pedig kérem, sok érdekes története van egy vasutnak, s a mienknek aligha több nincs, mint bár-melyiknek az országban. — S talán azon örömet, melyet ma vasutunk megnyitása fölött érezünk: nem zavarjuk, sőt talán alkalomszerű is lesz — máskor úgy sem gondol már ezekre senki — ha leírjuk egy füttából s úgy félemlékezetből, hogy miként is jutott hát Szentese az ő vasutjához?

Nehezen, 25 évi közdelem után; mert a városi levéltárban 1862-nél kezdődik a betűsoros mutató-ban a *vasutügy*.

25 esztendő! Az istenért, ez a nép mégis csak nem vette komolyan ezt a fontos dolgot; mert ha csakugyan akarta volna előbb, hat akár 20 esztendővel ezelőtt kiépíthette volna ezt a vasutat, mondhatja a mai lelkesült nemzedék, s vajdanak van is valami alapja; mert ha kezdettől fogva oly lelkes odaadással forcierozták volna az építést, mint az utóbbi időkben, s no meg, ha vagy 25 évvel eze-lőtt lett volna *Benický* Ferenc Jásznagykunszolgok-megye főispánja, s ekkor megcsinálta volna a te-nyő—kunszentmártoni vasutat, akkor aligha mi is 20 évvel ezelőtt át nem adjuk vasutunkat a köz-forgalomnak.

De volt ám olyan korszak, mikor ingyen sem kellett Szentese a vasut. Pardon! A többség-nek! — Igen, az ember szinte fél ezt a nyilatko-zatot leírni, pedig hát a hatvanas években a vá-rost kormányzó elem többsége azt mondta, hogy: „No, hiszen az kellene még, hogy azt a sok jó buzatermő földet elpoecskoltatnánk a vasutttal! Olyan nincs! Építsen a német ott, ahol akar; de itt ugyan kárt nem csinál a földekben!”

Ilyen volt a többség véleménye. S még ma is el egyik polgártársunk, ki abban az időben *bizott-*

mányi tag volt, s ki előttem a régi jobb kor és jobb kormányzat feletti lelkesülésében elmondta, hogy: *régebben is akarták az urak ezt a vasutat; de akkor nem bírtak ám vele semmire menni; mert mi, akik többségben voltunk, nem szavaztunk meg semmit!* — Ugy a hetvenes évek elejéig ilyen volt a többség. Hát ezzel nem lehetett vasutat építeni, sőt vele erősen komolyan beszélni se.

Ha népünknek általánosságban vett magas értelmi színvonalát tekintjük, szinte hihetetlennek tűnik, hogy még ilyen kor is lehetett Szentesen. — Ha azonban elgondoljuk, hogy abban az időben is voltak az értelmi képviselők közül többen, kik befolyásukat és népszerűségüket azzal istápolgatták, hogy ne fizessünk, ne áldozzunk, most is sok a terhünk, akkor be kell látnunk, hogy a hatvanas évekre eső vasutótörténetet nem lehet egészen ezen nép értelmiségének rovására írni. Hiszen az a teherhangosítás ma is oly népszerű, hogy akár egy vasutat lehet vele megbuktatni, ha a vezetők szilárdul nem állnak. De hát ne vádoljuk a multat; mert az mégis kétségtelennek látszik előttünk, hogy bármennyire feltették is sokan a földet a vasutrongálásaitól, ha Szentes akár Szajol, akár Fegyverházának lett volna közvetlen szomszédja, s nem kellett volna egyfelől a Tiszával számolni, másfelől négy-öt közbeneső községgel alkudozni a vasut kiépítése felett, akkor Szentesen régen fűtült volna a vasut. De hát nagy dolog ám az a Tisza és nem kisebb dolog több községgel, várossal, vármegyével szövetkezve, vasutat építeni!

Szentes messze esett a közeli, kedvező irányú vasuti állomásoktól, s így bármekkora lett volna is benne a tetterő, addig, míg a közbeneső községek ki nem építettek vasutjokat, neki nem lehetett semmire menni. — Mert hiszen itt a példa: alig két éve, hogy kiépült a tenyő-kunszentmártoni vasut, s már a miénk be van hozzá kötve, így lett volna régen, ha Kun-Szent-Mártonig régebben kiépült a vasut. De hát annak nem a kunszentmártoniak az okai, hogy ok hamarabb nem építettek, hanem Tisza Kálmán, miért nem nevezte ki régen Benicky Ferencet Jász-Nagy-Kun-Szolnokmegye főispánjává.

Az egyébiránt bizonyos, hogy bár egy időben tervben volt, hogy Fegyverházától kiépítik a vasutat Orosházáig, máskor, hogy Szarvasig, Szentes azonban ezen vasutirányzatokkal szemben mindig legjobban ragaszkodott az ugynevezett *szajoli* irányhoz. S a vasutépítés kérdésében Szentesre nézve kezdettől fogva ez az irány volt a domináló.

Mikor a hetvenes évek elején az *arad-körösvölgyi*

vasutársulat kiépítette az arad-körösvölgyi vasutat, akkor ezen vasut mintájára, ezen vasutársulattal szövetkezve, tervben volt az Arad, Makó, Hód-Mező-Vásárhely, Szentes, Kun-Szent-Márton-Szajoli vasut kiépítése. Az ez irányban megindult mozgalomnak élén báró Acél Péter, Aradmegye főispánja állott. S ha közben vagyoniilag nálunk nem megy, e derék, gallér főr és Aradmegyének népszerű főispánja, akkor alig fér hozzá kétség, hogy ezen, az ország egyik legelőretérő vasutvonalára ma már ki volna építve, s zentes határáig most nem egy másodrendű, hanem egy elsőrendű világvonallal szelné. — Acél Péterrel azonban elesett e nagy, hatalmas vasuti tervezet is.

Ezután indult meg a magyar vasuti bank közbejöttével a szajol-vásárhelyi vasut építési mozgalom. — Terv volt Szajoltól Tisza-Földvár, Kun-Szent-Márton Szentes Szegvár, Mindszent érintésével Vásárhelyig kiépíteni s itt az alföld-fiumei vasúthoz bekötni egy vonalat.

Ezen vasuti vonalat a magyar vasuti bank építette volna ki részvényre. — Az építési tőke 2 millió 100 ezer forint volt, miből 550 ezer forint Jász-Nagy-Kun-Szolnokmegye, 600 ezer forint Szentes városa, 70 ezer forint Csongrádmegye, 55 ezer forint Szegvár, 100 ezer forint Mindszent, 165 ezer forint pedig Hód-Mező-Vásárhely fedezett volna. A még így hiányzó összeget fedezte volna a vasuti bank s ő kapott volna az általa befektetett összegért 6%-al kamatozó elsőbbségi részvényeket, míg az érdeklőség az ő befektetési összegért törzsrészvényeket kapott volna.

Szentes akkor 600 ezer forint egyhangulag megszavazott, igaz, hogy egy egész vasut; de ha ezzel szemben tekintetbe vesszük a bank elsőbbségi jogait s e mellett azt, hogy Szentesnek a mai vasutja 300 ezer forintban van; mert a többit az állam fedezte, akkor elmondhatjuk, hogy ez a vasut felényben van, mint a mennyit már egyszer egyhangú lelkesítéssel megszavaztunk.

A szajol-vásárhelyi vasut építési tervét az érdeklőség már elfogadta, Szentes 1881. márc. 17-én szavazta meg a 600 ezer forint; ez a vasut azonban nem épülhetett ki; mert közben a magyar vasuti bank — a különben rá nézve rendkívül előnyös — építési feltételeitől visszalépett. — Ekkor Sipos Orbán, Jász-Nagy-Kun-Szolnokmegye akkor volt alispánjának vezetése mellett egyes vállalkozókkal folyt tanácskozás, és egyezkedési tárgyalás a vasut kiépítése iránt. De ez sikerre nem vezetett. — E közben Szentesen egy pillanatig fordulat állt be a vasut építés irányára nézve.

Az osztrák-magyar államvaspályatársulat, mely

örökké biztatgatá Szenteset egy félegyháza—szentesi vasut kiépítésével. 1883-ban azt az ajánlatot tette Szentesnek, hogy ha 160 ezer frttal hozzájárul és ingyen földet ad a szentesi határban, akkor ki fogja építeni egy év lefolyása alatt Félegyházától Szentesig a vasutat.

Szentes ezen előnyös feltétel fejében elejté a szajoli vasutirányzatot és szerződést kötött egy félegyháza-szentesi vasut létesítése iránt. — Most már befejezettnek tekintettük a vasutügvet s bizton hihetünk ezen vonal kiépítésében, azonban csalódtunk! A kormány államvasut politikai szempontból nem egyezett bele ezen vasut kiépítésébe.

Ezen irányban kifejtett küzdelemünk alatt, Jász-Nagy-Kun-Szolnokmegye főispánjává Benicky Ferenc nevezetett ki, ki azt mondta, hogy a szajol-vásárhelyi vasutnak ki kell épülni, s ha ezt még most nem lehetné, ő megmutatja, hogy ez a vasut az ő megyéjében két év alatt kiépül. És ez az ember keresztülvitte, a mit a maga közönségének ígért. Járt közszegről-közszegré, házról-házra, míg az az összeg össze nem gyűlt, melylyel az építést meg lehetett kezdeni. S a vasut nem két év, hanem másfél év alatt ki is épült Kun-Szent-Mártonig.

Benicky Ferenc Szentesel együtt akarta az építést keresztülvinni, de mi már ekkor szerződéses viszonyban álltunk a félegyháza-szentesi vasut építéséért az osztrák-magyar államvaspálya társulattal, s így vártuk ez irányban sorsunk eldőlését. E várakozással elvesztettünk két évet; de megnyertük azt, hogy ma mi bírnak a legjobban épített és az országban aránylag legelőretérő másodrendű vasuttal, igaz, hogy nem esekély küzdelem árán. — Ezt azonban nem kell felhányorgatni, s nem különösen ma, mikor a nagy alkotás feletti örömmünnepeit üljük.

Azokat a küzdelmeket, melyeket ki kellett fejtetni itthon, magunk között, melyek vártak ránk a vármegye közgyűlésén, hogy ezen vasutirány elfogadtassék, s melyeket végig kellett deputálni a kormány-nál a 100 ezer frt hozzájárulásért és az olesó építéshez megkívántató százele concessioért, — itt fel nem sorolom, hiszen ezek a közelmúlt napok, hetek és hónapok eseményei, melyek élénk emlékezetben élnek, hanem e helyett a hystória záradékául feljegyzem ide azoknak a neveit, kik időnként részt vettek a vasutépítés mozgalmaiban.

A városi levéltár eltemetett aktái szerint 1862-ben volt kiküldve egy bizottság Oroszi Miklós elnöke alatt. E bizottságnak tagjai voltak: Hadzsy György, Szürszabó N. István, Sarkadi Nagy Mihály, Bartha János, Kálmán József. — Ez a bizott-

TÁRCA.

A vasut építése alkalmából.

Magyar ember szójárása:

„Édes lelkem, angyalom!”

És ha inkább megbecsülöm:

„Kedves szentem!” így mondom.

Ily „szentem” az, körül szölok,

S ennek volt két kérője:

Orosháza s Félegyháza

Locag jártak körül.

Szentes szüze jól fogadta

A két szomszéd locagot,

De a szíve hideg maradt,

Lángra sehogy sem kapott.

Mert a szent csak szentre veté

Bávos-bájos szeméit:

Kun-Szent-Márton locagjának

Szánta szende kecséit.

Eljegyzéshez násznagyokul

Im' eljöcnek messziről:

Budapestnek és Aradnak

Távol vidékeiről.

Isten áldja — azt kívánjuk —

Szentesnek e szent frigyét,

Melyben Szentes feltalálta

Világpiac ösvényét.

Boldoguljon e szép város

Vasutjának általa,

Ha így boldog minden város:

Boldog lesz a nagy haza!

* Ezt a kis verset, mint rögtönzött toasztot, Pekár vasuti felügyelő mondta 1886. aug. 24-én a szentes—kunszentmártoni vasutvonalat közigazgatási bejárása alkalmából.

Hol minden fi és minden szűz

Ugy szereti a hazát,

Éltetem im' teljes szívből:

Szentes magyar városát!

Vasuton.

— K-Sz-Márton fele beszélni, második esengetés! kiálta rekedt hangján a kapus, kék sapkával takart bozontos fejet bedugva a második osztályú váróterem ajtaján.

Siettem felkapaszkodni a kocsi-ra.

Mitán egy futólagos pillantást vetettem azon öreges hölgyre, ki már előbb elhelyezkedett az osztály egyik sarkában, kezű csomagjait lehetőleg elhelyeztem a polcokon. A vonat méltóságos lassúsággal hagyta el az állomást.

Az egész évet Budapesten töltöttem és most örömmel használtam fel nagybátyám meghívását, hogy két heti szabad-ságidőmet nála, K-Sz-Mártonban töltssem el. Örömem kétszeres volt: mert viszonyláthattam őt, azt az imádandó anygát, ki szívemet még jogászkoromban meghódította és kit azóta sem tudtam felejtetni: nagybátyám szökehája, kék szemű fogadott leányt.

Október eleje volt és bár a táj szépsége még mindig elbájolt, mégis már azon komoly, szomorú kifejezést ölté magára, mely az embert ábrándossá teszi.

Az egész vidék az alkony piros színében uszott. A madarak nyugtalanul repkedtek a levegőben: az egébozotat fenyegetően kezdett elborulni és az ősz, mint egy fekete selyem ruhás óriás matrona vonult el a föld felett a lehulló sárga faleveleket borzongató zuhogással huzva uszály gyanánt maga után.

Szerettem volna repülni, hogy hamarabb érjem el vágyaim netovábbját: azonban a gőz nem futathat versenyt az ember vágyaival. Kiváltképp a szentmártoni szárnyvonal mozdony-nak csufolt kávédarálója, való-ságos csigalassúsággal poroszkált, úgy, hogy a türelmetlenség és az unalom, mint kellemetlen utitársak, már-már hozzám szegődtek. Csak éjfélok érkezünk Szentmártonra, így tehát négy órai utazás állott előttem, mely idő alatt nem tudtam sem mit tegegy.

Ha legalább utitársam fiatal és csinos lett volna, kelle-mes ismeretséget köthettem volna vele; talán beleszerethetek és az idő bizonyára gyorsan repül tova.

Azonban szomszédnóm oly sűrűn volt lefátyolozva és beburkolódzva, s magatartásából ítélve, oly ellenszenvvel lát-szott viselkedni mindennemű kacérkodás ellen, hogy rögtön be-láttam, miszerint kora tisztelgetet érdemel és egy percig sem jöttem kísértetbe azíránt, hogy álmaiból felzavarjam.

Különben nem a foglalkozás hiánya bántott; elővettem jegyzőkönyvem és irónomát s a vasuti kocsi rázosságával dacolva, az első oldalra ezen szót írtam:

„Bevezetés.”

Jól tudtam, asszonyom! hogy ön neheztelni fog.

Hiszen köztudomású, hogy a bevezetés csak arra való, hogy a szerző magát ildomtalanul dicsérje és egy nagy csomó hazugságot halmozzon össze.

„Az a legnagyobb hazug, aki legtöbbet beszél önmagá-ról” — mondják a kinaikak.

És a kinaiknak igazuk van.

Azonban, azon percben, midőn eszevesésemet elbozsátom az irodalom tengerére, hol oly sok zátony varakozik reá; ha-szonlóan az anyához, ki midőn gyermeke először lép az élet tengerére, jónál jobb tanácsait adja vele utitársul: ezen pillan-tatban, talán nekem is szabad így szólanom:

„Menj és keress magadnak helyet a nap alatt! Fordulj először is a nőkhöz. Ezek kedves teremtmények és szeretik a szórakozást. Szeretik azt, ki őket szórakoztatja. Talán barátság-os fogadtatásra találsz náluk.”

On talán azt hiszi, asszonyom, hogy a bevezetés min-dig a tárca letelejére való és hogy eszelytelen azt a közepére hagyni?

Ezen vélemény azonban meg nem állhat, mert a nők a történet kezdetére vonatkozólag más szabályt nem ismernek, mint képzeletünket.

Mint-hogy pedig én e sorokat kiváltképp a nők számára írom, ennélfogva bevezetésemnek e helyen nagyobb kilátása van arra, hogy elolvashassák, mintha legelől állana.

Különben is — miért is olvasnák előbb a többinél?

Azt hiszem, nem vall a legjobb izlésre, ha az ember mindjárt az első sorokban saját ügyeiről beszél.

Ily bizalmasság csak később engedhető meg, akkor, mid-őn az olvasó a szerzőt, — többé-kevésbé nagy — élvezet folytan a szerző, illetőleg műve iránt érdeklődéssel kezd visel-tetni, bizalmas barátságban tekintti, kit éjjel-nappal szívesen lát és kit párnája alá rejt, mielőtt a gyertyát eloltja.

Es ha már ennyire vagyunk, nem veszi-e észre asszonyom, hogy mily komoly dolog egy könyvet felnyitni?

A legtöbb ember a könyvben nem lát egyebet fehér pa-pirosnál, mely apró fekete betűkkel van elborítva. Nem is kép-zeli, hogy ezen fekete betűk mindenike egy kis ördög, mely a havon játszik: lenyek, eszmék, hangok, melyek beszélnek, kiál-tanak, dalolnak és sírnak.

Azonban Ön, asszonyom, tudja, hogy azon könyvben, melyet kezébe vett és melyen megerzik még a nyomda festék, lélek van, mely elrejtőzik, szív, mely hangosan dobog.

Ez a könyv valaki, a kit kisérőjeél fogadott akkor, amí-dőn megvette.

Mily kitűnő tulajdonságokkal kell ékeskednie ezen vala-kinek, ha elképzeljük, hogy mennyi kegylen hajlandó Ön őt részesíteni?

Már is kezében szorongatja és szorításának melege min-den lapját átjárja.

Midőn kocsi-jába lép, térdein pintha.

Szobájába viszi és elrejtí, mintha szeretője volna.

Eg a türelmetlenségtől: szeretné vallomásait hallgatni; azonban megvárja, míg beáll az est, nehogy a kedves tete-a-tete megzavartassék.

Most éjjeli szekrényén van ez az ismeretlen, ez a va-laki. Legnagyobb titkait ellesli, midőn éjjeli nyugalomra készül; a boldog szerelmessel való találkozásra sem siethetne Ön jobban.

Midőn elbujt takarója alá, kezébe veszi „ő” és szép fe-jesekjének közvetlen közelében kényelmes helyet készít részére.

Egy pillanatig oly felénkén néz reá, mint a fiatal leá-nyok arra, ki kezüket megkéri, azután elszántan veszi kezébe a papírkést és felvágja lapjait, hogy minden titkát kifürkészhesse.

Végre feltárl az Ön szép szemei előtt az, amit ezen valaki sóhajt, szenved és remél.

ság Szarvas felé akart vasutat építeni. De nem kellett a többségnek. 1862-től 1868-ig nincs nyoma, hogy hivatalosan gondolkodtak volna a vasutról. 1868-ban egy Orosháza-Szentes-Csongrád-Félegyház-vasut terve kísértett. Már ekkor lelkesültebb volt a képviselőtestület, s minden áldozatra késznek nyilatkozott. Az ekkor Pesten folyt tárgyalásokon Farkas Gedeon, Horváth Ferenc, Fried József képviselték a vasutat.

1872-ben a szajol-hódmezővásárhelyi vasut eszméje pendült meg. Ekkor Kristó-Nagy István, Cikatrics Pál, Kiss Zsigmond, Csukás Bénéjmin, Kajtár Lajos, ifjú Bartha János, Szeder János bizottsági tagok működtek.

1880-ban Balogh János elnökle alatt —támmer Sándor, Szathmáry Ede, Sina Ferenc, Szeder János, Kristó-Nagy István, Kiss Zsigmond, Sonnenfeld Samuel, ifjú Zsoldos Ferenc, Vutsák János, Udvardi Sándor, Abaffy Zsigmond, Bányai József, szűcs Dániel, Purjesz Náthán képviselőkkel álló bizottság vette a vasutügyet a kezébe.

1880. dec. 21-én bizta meg a képviselőtestület azt a bizottságot, mely ezen időtől kezdve állandóan foglalkozott a vasutüggyel. Ez a bizottság állt Balogh János polgármester elnökle alatt Szeder János, Sina Ferenc, Bányai József képviselőkkel és Burián Lajos tiszti ügyészből. — Ez a bizottság kötö meg a magyar-vasuti bankkal a szajol-vásárhelyi vasut építése iránti szerződést és később 1883-ban az osztrák államvaspálya társulattal a szentes-félegyházi vasut építése iránti szerződést, melyeket a képviselőtestület el is fogadott, de ezek a főntebb jelzett okoknál fogva valóslást nem nyerhettek.

1884-ben ezen bizottságnak elnöke Sarkadi Nagy Mihály polgármester lett. Az ő vezetéséhez és nevéhez fűződik a vasutépítés teljes és fényes sikere. A bizottságba ekkor a városi közgyűlés által beválasztottak s a kormány és a vasut társulattal folytatott tárgyalásokba mindvégig részt vettek: Horváth Gyula és Törs Kálmán országos képviselők is, tehetségek és befolyásuk teljes súlyával.

Midőn a vasutépítés tényleges keresztülvitelére került a sor, ekkor a főntirt bizottságba választották Kiss Zsigmond, Fekete Márton, Filó János, Onodi Lajos és Nagy Imre.

Ezek azon férfiak, kiknek működése mellett létre jött a szentesi vasut, s hogy ez jól és takarékosan és alig fél év alatt kiépült: Fleischmann József művezető-mérnök érdeme, ki Szentes város megbízottai között a polgármester után első helyen igényelheti Szentes elismerését!

Helyi és vegyes hírek.

— **Vasutunk** ünnepélyes megnyitása ma d. e. 11 órakor lesz, ekkorra fog ugyanis az első vonat berobogni a szentesi díszes indóházhoz; hol a vonat bejáró felsőbb hatósági küldötteket Szentes város polgármestere: *Sarkadi-Nagy Mihály* fogadja, élén a városi tanács és városi képviselőtestületnek. A városi képviselőtestület Sarkadi polgármester ma reggel 9 órára közgyűlésre hívta egybe, hol be lesz jelenve a vasut megnyitása, s innen testületileg vonul ki a tanács és a képviselőtestület a pályaházhoz, hol a szentesi dalárda a vonat megérkezésekor a himnusz fogja énekelni, s azután üdvözlő a polgármester a felettes hatóság kiküldötteit és a vasutal jővő vendégeket. Az ünnepélyesség egyebiránt már Kun-Szent-Mártonnál veszi kezdetét, hol a Szolnokról jővő vonatot a vasutügyi végrehajtó bizottság fogja bevárni, s itt a bizottság reggelivel látja el a vendégeket. A lökei állomásnál a szentesi leányok virággal fogják a vonatot fogadni, s itt ők is csatlakoznak a további menethez. — Az ünnepélyesség alkalmából az eddig bejelentett vendégek száma haladja a százat. A napilapok közül az „Egyetértés”, „Nemzet”, „Pesti Hírlap”, „Budapesti Hírlap” és „Pester Lloyd” külön tudósítókkal képviseltetik magokat. — Szóval, az ünnepély a nagy naphoz méltó lefolyásnak ígérkezik, ha az eső, mely már mutogatni kezdi magát, egy kis vizet nem önt örömrünk poharába, ez azonban a banquette poharak ízét nem fogja elrontani. — Az esti bál is fényesnek és népesnek ígérkezik.

— **A vasut tovább építése.** Városunknak pár nap óta kitűnő vendége van: *gróf Bethlen Marcus* erdélyi főúr személyében, ki a szentesi vasutnak Hód-Mező-Vásárhelyig s innen Makóig leendő kiépítése iránt kapott a kormánytól előmunkálati engedélyt. A gróf már bejárta az építendő vasuti vonalat, s szándéka a vasutat egy év lefolyása alatt kiépíteni, ha az érdekeltség részéről kellő támogatásban részesül. Mondanunk sem kell, hogy a nemes gróf igen kedves vendége városunknak. E tárgyról jövőre többet.

— **Törs Kálmán**, városunk szeretett képviselője is le jön a vasutmegnyitási ünnepélyre. A képviselő ur, ki pár napot fog körünkben tölteni, ez uttal *Kiss Zsigmond* vendégszerető házában lesz szállva.

— **Főúri adakozás.** Örgőfő Pallavicini Sándor Szegvár községének 2172 forintot adott iskolai alapra. A nagylelkű főúr e nemes tette nem szorul dicsőre. Adjon az isten hazánk az e fajta főurakból minél többet!

Megyéink közigazgatási bizottsága

Az enyémmel sokkal nagyobb eles pillantásu embernek is nehéz lett volna ezen pont fölül véleményt alkotni.

A bundán kívül, melyben egészen eltűnt, meg fejet is nagy, fehér kendőbe burkolta az ovatos utazó, úgy, hogy az egész alakátalan, raucos tömegnek látszott.

Megis az egész alakon ol vonást vettem észre, melyből kacsus, kellemetlen deréka lehetett következtetni. De ez bizonyára csupán jóakaró képzelődésem hatása volt. Egy szóval, nem tudtam meg egyebet, minthogy utitársam kacser és fel a hidegtől; ezzel azonban nem tudtam sokat, minthogy a nők minden korban kacserak és fagyosak.

Kiváncságotam ezen nehezegek folytán meg fokozódott. Indiscretióm annyira ment, hogy a zsebkendőm elestem oly célból, hogy himzsetem megtekintsem.

De a következő pillanatban ijedten dobtam el és sápadtan vonultam vissza helyemre.

Semmit sem fedeztem fel, ami szomszédnőre vonatkozott: mi több, teljesen elfedem, hogy itt van.

Zavarom onnet eredt, mert a zsebkendő sarkára e név volt himzeve: „Adel.”

Már hosszú ideje nem nezhetteim nyugalommal oly zsebkendőt, vagy más tárgyat, mely Adel nevével volt ektve.

Ugy éreztem magam, mint a tetten kapott bűnös. Hiszen unokahugomat Adelenek hívták és — bar ismetetlen kikosarazott — szerelme tölte meg szívemet, mely örökké csak őt fogja urónőjének ismerni.

Szíven hevesebben dobogott, idegeim erős rezgésbe jöttek, ajkaim az ő nevet rebegtek.

Oh, mennyire szeretem őt!

Boccsása meg asszonyom, ha tovább időzöm azon edes emlékeknel, melyeket utitársom zsebkendője ébresztett bennem.

Két éve mult, midőn utoljára kertem meg kezét és midőn ő harmadszor adott kosarat. — Fellettem ugyan magamban, hogy most az egyszer vissza fogom tartóztatni szívemet; és nem áruolom el szenvedéseimet; de lesz-e eröm ezen küzdelemre, midőn már nevenek csupán kiejtése is ily nagy felindalt okoz.

Csak az, ki sohasem szeretett, nevetethi ki azokat, kik szerelmükben meghalnak!

De én csak fecsegek és teljesen megfedkezem arról, hogy vasuti kocsiában ülök, három feladattal küzködve, ugymint: 1. Egy fájdalmas, de edes emléket elzavarni fejemből; 2. utitársom korát, valamint természeti és erkölcsi tulajdonságait kifürkészni; és 3. bevezetést írni.

És mindezt, mielőtt a vonat Kuszentmártonra érkezik. Igaz ugyan, hogy erre meg két órai időm van.

Másrészt esakhamar beláttam, hogy ha a két utóbbi feladat sikerül, úgy az első magától is beteljesül.

Meg csak azt kellett elhatároznom, vajjon előbb a bevezetéssel, vagy utitársnőmmel foglalkozzak-e?

A véletlen döntött.

Utitársnőm vegre megfordult.

Helyzetet megváltoztatta és egyik lábát a szemközti ülésre helyezte. Szerencsétlenségre kendőjének egy rúca sem mozdult meg, úgy, hogy arra tovább is láthatatlan maradt.

Azonban mégis alkalmam nyílt kutatásaim folytatására. A láb csinos és kicsiny volt; a derek kacsusága szem-

f, hó 21-én rendes havi ülést tartott, *Rónay Lajos* főispán elnökle alatt. Az ülésben több érdekes ügy nyert elintéztést, az erről szóló referándánk lapunk jövő száma hozza.

— **A vasuti állomás** főnökéül *Kiss Béla* vasuti tisztviselő neveztelett ki Kolozsvárról. Kiss f. hó 19-én már meg is érkezett körünkbe és ma már meg is kezdi funkcióját.

— **Tanító választás.** Csongrádon legközelebb *Belicay Tamás*, *László Bálint*, *Kása Karoly*, *Horesik Péter* segédtanítók állandó tanítókká választottak.

— **Esküvő.** Neuschvender Lajos körösladányi vendégfő, e hó 20-an délután 4 órakor kelt egybe Szentesen az evang. imaházban *Kunz Paulina* asszonnyal, néhai *Bányai Antal* csongrádi lakos fiatal és szép özvegyével.

— **Vasutunk megnyitása** alkalmából nem érdektelen rövid historiai visszapillantásban megemlékezni a vasutakról. Az első vasut tulajdonképen *fu-ut* volt, melynél u. i. fasíneket alkalmaztak; azután jöttek a vas-sínek, s később a kovacsolt, legutóbb pedig az acél-sínek divatba, fokrol-fokra. Eloszor fa-szállítással le a hegyekről alkalmazták, később egyéb celokra is. Az első vasut, mely, mint ilyen, engedélyeztetett, 1801-ik évben a surey pályá volt, két méf. hosszúságban. A hajtó erők addig emberek, lovak, álló gőzmozgók voltak, melyek a kocsiakat egy hengerre önmagukat felgombolyító lancok segítségével húzták előre. 1804-ben használtatott az első mozdony Del-Walesben. A személyeket is szállító első vasut Angliában Stockton és Darlington közt 9 angol mértföld hosszú vaspálya volt, mely 1825-ben nyitlatott meg. Magyarországon az első vasut 1841-ben nyitlatott meg és ez a nagyszombati lovasut; az első gőzmozdonyu vasut pedig a budapest-cegléd-szolnoki és a budapest-bécsi vonal volt. A forgalomnak átadott osztrak és magyar vasutak összes pályahossza a mult év végén 3600 mértföldnyi volt. S legutóbb az osztrak-magyar vasutak személyforgalma 50.583,204, a szállított teher 860.201,924 mazsat, az összes bevételek pedig 205.685,349 millió forint lettek.

— **Fegyelmi vizsgálat.** Zöldi Antal csongrádi tanyai iskolai tanító ellen a közigazgatási bizottság, az iskolaszéki elnök ellen egy beadványában használt durva sértegetéseért, fegyelmi vizsgálatot rendelt el.

— **Beszűntetett hajóközlekedés.** A Dunagőzhajózási társaság a Szeged és Szolnok közötti hajóközlekedést a Tiszan beallott alacsony víz-állás miatt ismét beszüntette.

Lassan-lassan bátrabb, sőt vakmerő lesz: hatalmába keríti szellemét, belefészkel magát és elűz belőle mindent, amit Ön szeret.

Most szívét tárja fel Ön előtt és nem remeg az Önében kutatni. Anyira meggy indiscretiójában, hogy lelkét, legtitkosabb gondolatait kifürkészni.

Oda vezeti Ön, ahová neki tetszik: követelő lesz: úgy kell Önnek gondolkoznia, ahogy ő akarja; ha kérdez, felelnie kell; mi több: Ön nem mer hazudni előtte.

Zsarnok az, kinek mulandó jármát Ön panasz nélkül viseli. El, és remeg.

On ezt annyira érzi, hogy szenvedéleit megosztja vele. Most éppen szerelemről szól Önhez és Ön nem is gondol arra, hogy zavarát előre elrejtse.

Szemei fényesebbek, orcái rózsásabbak lesznek, keble lázasabban pileg.

Ha meg a tündérek korában élénk és a könyv, melyet kezében tart, rózsás ujjai közt szerelmes hercege változna: ki tudja, asszonyom, hogy!

No, de ettől nem kell tartania.

De valóbanak egy része ezen képeletben ringatja magát.

Es midőn ezen valaki végre elnemul, gyöngéden teszi be lapjait és öntudatlanul ajkához viszi, mialatt pillantásai ágyamennyezetének megmerhetlen melyegekben révedeznek, fülszékejében pedig azon valakinek alakját, kit az előbb oly kegyes fogadtatásban reszesített.

Sőt az is megcsik, hogy elszunnyadása után az apró, fekete betűk szányra kelnek és álmában körül röpdösik Önt, tündérszerű lények ezrei gyanánt, melyek közt elmosódottan ismeri fel azon valakinek alakját, kit az előbb oly kegyes fogadtatásban reszesített.

Ezen gondolatok vonultak végig agyamban, mialatt nagy reményű buzgalommal hegyeztem ironomat.

A kegyeknek csábító képe, melyek szerencsés könyvemre várakoznak, irigységet és egyuttal bátorságot ébresztett bennem, midőn egyszerre a nem szívesen látott unalmas könyv szándó sorsa jutott eszembe, melyet egyik helyről a másikra üldöznek, míg végre valamely sötét helyen szegyetlenül eltűnik. Ezen utóbbi gondolat ismét megfélemlített és aggodva kérdem magamtól, hogy elkésett előszavam nem nagyon korán érkezett-e meg?

Különbem sem tudtam, hogyan kezdjem és minthogy nem reméltem, hogy állapotomban valami talpraesettét írhatok, bosszusan döltem hátra a kocsi sarkában.

Az öreg hölgy meg mindig aludt.

A mellette levő ülésen csinos utitáská és egy himzett zsebkendő feküdt.

A kis táská nyitva volt és merő kíváncsiságból feleje hajoltam, hogy belsőjét megvizsgáljam.

Több apró doboz közt egy parfümöt, egy doboz rizsport és csinos ébenfanyelű kezítükröt pillantottam meg.

Nyilvánvaló volt: az alvó nő, vénülő kacser, ki minden eszöközt felhasznált arra, hogy arcának ráncait eltüntettesse.

Azonban ezen toillette eszközök oly aprók és csinosak voltak, oly kellemes ibolyaillat áradt ki belőlük, hogy önkénytelenül azon gondolat támadt fel bennem, miszerint ezen tárgyak tulajdonosnője sokkal szebb és kedvesebb, mint a minőnek képzelem,

mel látható lett és keblének hullámzása egész képzelő tehet-
segetem izgalomba hozta. Szept, kicsiny, hófehér keze pedig
csabítólag kándikált ki bundájának ujjasából.

Most már minden aron meg akartam ösmerni a lefatyo-
lozott holgyet.

Ezt csak egy módon lehetett elérnem, ha oly nagy lár-
mát csapok, mely őt alamból felriasztja.

Ezenfelül olyas valamit kellett kieszelnem, ami véletlen-
nek tűnjék fel, és ami által nem vonhatom magamra a mé-
lyen alvónak nehezteletet.

Senmi okos gondolat nem jutott eszembe és vegre sem
tudtam okosabbat kieszelni, mint hogy táskaamt a földrejetem.
Ott volt mellettem az ülésen; csak egyik ujjammal kel-
lett megöklöknöm es lecsik.

Azon pillanatban, midőn ezen egyszerű tervet megvaló-
sítani akartam, megfelfröhetlen felindultság velt rajtam erőt.

Szíven annyira dobogott, hogy ha utitársom nem al-
szik oly mélyen, ezen dobogás okvetlenül felebrezzik.

Azon gondolat, hogy egy szép nővel vagyok egyedül,
most bátorságot ontott belem. Lemondtam előbbi tervemről és
odahajoltam, hogy szép, fehér kacsóját megcsokoljam.

Alig hajtottam vegre merész elhatározásomat, midőn,
mint tetten ért bűnös, leerdé roskadtam. Szept alvóm egyet só-
hajtott és felocsudván alamból, az arcát ellakáro fatyóit el-
vonta, ijedten ugrottam fel.

O volt, az én imadott, kegyetlen Adélem!

Ha lelkeim örök életet ezen percnél visszafelvezésért oda-
adhatnam, szívesen és minden meglontolással nélkül tenném. E
perc volt a legszebb és legfontosabb életbenem, mert sorsomq
döntötte el.

Kerőleg neztém reá; varva ajakáról íteletemet, ha vak-
merőseget megvet, ha nehezeti, a jövő állomásait elha-
gyom a vonatot s visszaterek a főváros zajában szenvedni es feledni.

Adel bajos mosolyával tekintett ream és — megboca-
tott. Ezen boccsat volt szerelmének első nyilatkozása.

A boldogság legnagyobb kitörésével szorítottam őt kar-
jaim közé és mag szerelmeitől eltelve, egymás szeméjeteibe volt-
unk elmerülve, az elebb oly lassan poroszkáló kavedaráló most
amerikai villám-vonatok sebességeivel látszott tovarepülni.

Alig vettük észre, midőn a vonat Kuszentmártonra meg-
érkezett, hol nagybátyám örömmel adta áldását frigyünkre,
mely által leghőbb ohaja teljesült.

Midőn elbeszeltem Adel előtt neki a történetet, szavai-
mat így végzem:

— Egész szerencsém az azon mely álomnak köszönhe-
tem, mely Adelt elrigatá; mert talán sohasem lett volna bá-
torságom — a kapott kosarak után — szerelemről beszélni
imadott menyasszonyomnak és csupán az alvó idegen irant
való lazás érdeklődésem adott bátorságot arra, hogy őt meg-
csokoljam.

— Menjen, maga bohó gyermek, — veté közbe Adel —
hat meg most sem tudja, hogy csak szinletem az alvást! De
ezután ovakodjék alvó hölgyekkel utazni, ha meg oly vénék
és ruták is, mint aminőnek engem feltetelezt!

Asszonyom! nincs megegedve regényem végével? Saj-
nálom. Ha majd a szentesi szárvonal megnyílik, a bevezetés-
nek talán más folytatása akad.

Laci.

Budapesti piaci árak.

Budapest, sept. 19.

Buza (uj) tiszavidéki . . .	6 frt. 60 kr.	6 frt. 85 kr.
" " pestvidéki . . .	5 " 55 "	5 " 80 "
Rozs	5 " 25 "	5 " 50 "
Arpa	5 " 10 "	5 " 30 "
Zab	5 " 65 "	5 " 75 "
Kukorica	5 " 70 "	5 " 70 "
Köles	4 " 70 "	5 " 10 "
Disznózsír	58 " —	58 " 50 "
Szalonna	51 " —	52 " —

Az árak 100 kilogrammonként értendők.

Kőbányai sertésvásár.

KÖBÁNYA, 1887. szept. 19.

Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 43—44 frt, fiatal nehéz 44½—45 forint, fiatal, könnyű 45—46 forint, könnyű 46—46½ forint. — Szedett nehéz 42—43 forint, közép 44—45 forint, könnyű 45—45½ frt. Szerbiai nehéz 43—44 forint, közép 42½ 33 forint, könnyű 50—50½ forint. — Hízó 1 éves élőszuliban — forint, hízó két éves élőszuliban 4% —. Az árak hizlalt sertéseknek párunkint 4% kilós és 4% levonással kilogrammonként értendők. Makkos sertés, élőszuliban 4%-os levonással. — frt.

Gőzhajózási menetrend

a felső Tiszán, Szeged és Szolnok között.

Vegyes szolgálatban.

Érvényes 1887. évi h. 3. 161

Főfelé:

Szegedről Szentesre: vasárnap és szerdán reg.

gel 5 óra előtt nem.

Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán d. e. 10 óra előtt nem.

Lefelé:

Szolnokról Szentesre: hétfőn és pénteken reggel 5 óra előtt nem.

Szentesről Szegedre: hétfőn és pénteken d. e. 10 óra előtt nem.

Vasuti menetrendek.

Kunszentmárton—Szolnok.

Omnibuszvonat: 12 óra 24 perc délután.

Szolnok—Kunszentmárton.

Omnibuszvonat: 11 óra 11 perckor délelőtt.

Félegyházáról Budapestre.

Gyorsvonat: 3 óra 48 perc reggel.

Személyvonat: 4 óra 28 perc reggel.

Omnibuszvonat: 10 óra 37 perc reggel.

Személyvonat: 4 óra 28 perc délután.

SCHLESINGER FERENCZ

a SCHLICK-féle vasöntőde és gépgyár részv. társ. KERÜLETI KÉPVISELŐJE, mezőgazdasági gép- és eszkoztárára és ügynöksége SZENTESEN, fűtőca, Horváth-féle ház.

Ajánlja a n. é. gazdaközönségnek dusan fölszerelt **mezőgazdasági gép- és eszkoztárárt**, hol is minden e szakmába vágó **gépek és eszkozok**, ugymint:

a hatvani ekeversenyen első helyen kitüntetett

Schlick-féle szab. „Triumph” sorvetőgépek, Schlick-féle szab. 25. sz. egyes. — Schlick-féle szab. mélyítő, — Schlick-féle szab. VI. sz. kettős és Schlick-féle szab. I. hármas ekék, eredeti Vidats egyes, lapáló és töltőgető ekék, kitűnő rosták, magválasztók, kukorica-morzsolók, csöves tengeri darálók (little grant kísérő) répavágók és zúzó, szecskavágók, boronák stb. eredeti gyári árakon kaphatók.

Midőn még egyszer a n. é. gazdaközönség becses figyelmét gazdasági gépraktáromra kikérem, értesitem, hogy mindennemű gazdasági gépek nemcsak megtekinthetők, de azokat próbára ki is adom.

Legkedvezőbb fizetési feltételeket adom.

Kiváló tisztelettel:

SCHLESINGER FERENCZ.

3—6

Kölesön ZSÁKOK a legutányosab heti kölesöndij mellett nálam kapható.

Házbérbeadás.

Szentesen a IV. tized 88. sz. a. fekvő, ezelőtt Szegi Lukács tulajdonát képező háznál két lakás, magtár és gazdasági épületek, együtt vagy külön-külön, — hosszabb időre haszonbérbe adandó.

A feltételek Farkas Gedeon tulajdonosnál tudhatók meg.

Tisztelettel tudatom a t. közönséggel, miszerint a szentes—kunszentmártoni vasút megnyitásával

szállítási és bizományi üzletet

nyitottam. Akiknek ki vagy beszállítani való áruja lesz, ott helyben átvesszem s igen mérsékelt díjért szállítom. Tisztelettel

KOHN GÁBOR,

2—2

szállító és bizományos Szentesen.

Dónáth Istvánnénak

Dónáton levő 23 hold földje három évre haszonbérbe kiadó; értekezhetni I. t. 276. sz. a.

A Kretter-féle (ezelőtt Kontrás)

ház (I. t. 82. sz.) eladó, vagy haszonbérbe kiadó. — Bővebb értesítést ad levél útján Topscher János gőzmalom-tulajdonos Sándor-falván, vagy előszóval e lap kiadóhivatala.

SIMA FERENC KÖNYVNYOMDÁJA SZENTESEN.

Elvállal minden a

könyvnyomdászat körébe vágó munkákat,

ugymint:

diszes számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és esketési kártyák, izléses meghívók és táncrendek (színes nyomás vagy aranyozással), étlapok, városi és községi hivatalos nyomtatványok,

ÁRJEGYZÉKEK, CIM-, ASZTALI ÉS NÉVJEGYEK, GYÁSZLAPOK, táblás kimutatások, időszaki és folyóiratok, hirdlapok, művek, diszes kivitei szalagaranyozások,

IPAR ÉS KERESKEDELMi KÖRLEVELEK,

ügyvédi és irodai nyomtatványok, levélpapírok és borítékok cégnomással, falragaszok stb. stb minden szín- és nagyságban gyors, pontos izléses és jutányos ároni elkészítésére.

Ugyanitt a

„SZENTESI LAP”

cimű vegyes tartalmu hetiközlönyre, mely immár a tizenhetedik évi folyamába lépett, — elfizetések elfogadtatnak, hirdetések felvétetnek.